YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2007 *

Asiassa C-443/05 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 8.12.2005,

Common Market Fertilizers SA, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan barrister A. Sutton ja avocat N. Flandin,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. W. A. Timmermans sekä tuomarit J. Klučka, J. Makarczyk, G. Arestis ja L. Bay Larsen (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 5.10.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 1.3.2007 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Common Market Fertilizers SA (jäljempänä CMF) vaatii muutoksenhaussaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-134/03 ja T-135/03, Common Market Fertilizers vastaan komissio, 27.9.2005 antaman tuomion (Kok. 2005, s. II-3923; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi sen kanteet, jotka koskivat niiden 20.12.2002 tehtyjen komission päätösten C (2002) 5217 lopullinen ja C(2002) 5218 lopullinen (jäljempänä riidanalaiset päätökset) kumoamista, joissa todetaan, ettei CMF:n hakema tuontitullien peruuttaminen ollut perusteltua.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bulgariasta ja Puolasta peräisin olevan tästä tullista vapauttamattomien yhtiöiden viemän virtsa-aineen (urean) ja ammoniumnitraatin liuosseoksen tuonnissa ja väliaikaisen tullin vakuutena olleiden määrien lopullisesta kantamisesta 22.12.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3319/94 (EYVL L 350, s. 20) 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa otetaan käyttöön seuraava polkumyynnistä kannettava paljoustulli:

"Sellaisessa vapaaseen liikkeeseen luovutetussa tuonnissa, jota edellä mainittu Puolaan sijoittautunut viejä tai tuottaja ei laskuta suoraan riippumattomalta tuojalta, otetaan käyttöön paljoustulli seuraavasti:

[sellaisen] Puolasta peräisin olevan tuotteen osalta – –, jolla on Zaklady Azotowe Pulawyn antama todistus, – – otetaan käyttöön 19 ecun tonnilta suuruinen paljoustulli – –."

3 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 16.11.2000 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2700/2000 (EYVL L 311, s. 17; jäljempänä tullikoodeksi), 239 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

– määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

– johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle – –."

4 Tullikoodeksin 4 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tätä koodeksia sovellettaessa tarkoitetaan:

– –

24) 'komiteamenettelyllä' 247 ja 247 a artiklassa tai 248 ja 248 a artiklassa tarkoitettua menettelyä."

5 Tullikoodeksin 247 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tämän koodeksin täytäntöönpanon edellyttämistä toimenpiteistä – – päätetään 247 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä – – noudattaen."

6 Tullikoodeksin 247 a artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Komissiota avustaa tullikoodeksikomitea, jäljempänä 'komitea'.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan [menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä 28.6.1999 tehdyn neuvoston] päätöksen 1999/468/EY [(EYVL L 184, s. 23; jäljempänä komitologiapäätös)] 5 ja 7 artiklassa säädettyä menettelyä – –.

– –

3. Komitea vahvistaa työjärjestyksensä."

7 Tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan sanamuoto on seuraava:

"1. Puheenjohtaja toimittaa kokouskutsun, kokouksen esityslistan, sellaisia toimenpiteitä koskevat ehdotukset, joista pyydetään komitealta lausuntoa, ja kaikki muut valmisteluasiakirjat [pysyville edustustoille ja] komitean jäsenille 14 artiklan 2 kohdan mukaisesti yleensä viimeistään 14 kalenteripäivää ennen kokouspäivää.

2. Kiireellisissä tapauksissa ja päätösten koskiessa välittömästi sovellettavia toimenpiteitä puheenjohtaja voi komitean jäsenen pyynnöstä tai omasta aloitteestaan lyhentää edellisessä kohdassa tarkoitettua toimittamiselle asetettua määräaikaa viiteen [kalenteripäivään] ennen kokouspäivää.

3. Puheenjohtaja voi äärimmäisen kiireellisissä tapauksissa poiketa 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista määräajoista. Ehdotukselle sisällyttää jokin asiakysymys käynnissä olevan kokouksen esityslistalle on saatava komitean jäsenten yksinkertaisen enemmistön hyväksyntä."

8 Tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.7.1998 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1677/98 (EYVL L 212, s. 18; jäljempänä soveltamisasetus), 905 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos koodeksin 239 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehtyä palautus- tai peruutushakemusta käsittelevä päätöksen tekevä tulliviranomainen ei voi 899 artiklan perusteella tehdä päätöstä ja jos hakemukseen on liitetty todisteita erityistilanteesta, joka johtuu muista kuin asianomaisen vilpillistä menettelyä tai ilmeistä välinpitämättömyyttä osoittavista olosuhteista, jäsenvaltion, johon mainittu viranomainen kuuluu, on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 906–909 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Kyseinen päätöksen tekevä tulliviranomainen voi kuitenkin itse päättää tullien palautuksesta tai peruutuksesta, kun se pitää koodeksin 239 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä täyttyneinä eikä sillä ole asiasta epäilystä, ja jos kyseinen määrä, joka koskee yhtä toimijaa yhden tai useamman tuonti- tai vientitapahtuman osalta mutta saman erityistilanteen johdosta, on pienempi kuin 50 000 ecua.

'Asianomaisella henkilöllä' tarkoitetaan samaa kuin 899 artiklassa.

Kaikissa muissa tapauksissa päätöksen tekevän tulliviranomaisen on hylättävä hakemus."

9 Soveltamisasetuksen 906 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Komissio toimittaa jäsenvaltioille jäljennöksen 905 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista asiakirjoista 15 päivän kuluessa päivästä, jona ne on vastaanotettu.

Näiden asiakirjojen tutkiminen on viipymättä merkittävä koodeksin 247 artiklassa säädetyn komitean kokouksen esityslistalle."

10 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä olevien tapahtumien jälkeen soveltamisasetuksen 906 artiklan toista kohtaa on muutettu asetuksen N:o 2454/93 muuttamisesta 25.7.2003 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1335/2003 (EUVL L 187, s. 16) seuraavasti:

"Näiden asiakirjojen tarkastelu merkitään mahdollisimman pian 907 artiklassa tarkoitetun asiantuntijaryhmän kokouksen esityslistalle."

11 Soveltamisasetuksen 906 a artiklassa säädetään seuraavaa:

"Kun komissio aikoo tehdä palautuksen tai peruutuksen hakijan kannalta kielteisen päätöksen, se antaa tälle milloin tahansa 906 ja 907 artiklassa säädetyn menettelyn aikana kirjallisesti tiedoksi väitteensä ja kaikki asiakirjat, joihin se kyseiset väitteensä perustaa. Palautuksen tai peruutuksen hakijan on esitettävä kantansa kirjallisesti yhden kuukauden määräajassa siitä kun väitteet lähetettiin. Jos palautuksen tai peruutuksen hakija ei esitä kantaansa kyseisessä määräajassa, hänen katsotaan luopuneen oikeudestaan ilmaista kantansa."

12 Soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tapausta komiteassa tutkimaan kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko se, että tutkittu erityistilanne oikeuttaa palautuksen tai peruutuksen myöntämiseen tai ettei se oikeuta siihen."

13 Komitologiapäätöksen 5 artiklassa, jonka otsikkona on "Sääntelymenettely", säädetään seuraavaa:

"1. Komissiota avustaa sääntelykomitea, joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

2. Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen toteutettavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan [EY] 205 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrätyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrätyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

3. Komissio päättää suunnitelluista toimenpiteistä, jos ne ovat komitean lausunnon mukaiset, tämän kuitenkaan rajoittamatta 8 artiklan soveltamista.

4. Jos toimenpiteet eivät ole komitean lausunnon mukaisia tai jos lausuntoa ei ole annettu, komissio tekee viipymättä neuvostolle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä ja antaa siitä tiedon Euroopan parlamentille.

– –"

Tosiseikat

14 CMF-niminen yhtiö, jolla on kotipaikka Belgiassa, on kemiallisten tuotteiden ja etenkin typpiliuosten (urea ja ammoniumnitraatti) tukkukauppias. CMF:n konserniin kuuluvat muun muassa sen 100-prosenttisesti omistama Rellmann GmbH -niminen yhtiö (jäljempänä Rellmann), jolla on kotipaikka Hampurissa (Saksa), ja Rellmannin 100-prosenttisesti omistama Agro Baltic GmbH -niminen yhtiö (jäljempänä Agro Baltic), jolla on kotipaikka Rostockissa (Saksa). Vuonna 1989 CMF hankki Champagne Fertilisants -nimisen yhtiön, joka on sen veroedustaja kaikissa sen Ranskassa tapahtuvissa liiketoimissa.

15 Zaklady Azotowe Pulawy -niminen puolalainen yritys (jäljempänä ZAP) vie tuotteet maasta ja myy ne Agro Balticille. Valittajan konsernin sisällä Agro Baltic jälleenmyy tuotteet Rellmannille, joka puolestaan jälleenmyy ne CMF:lle. Näistä liiketoimista laaditaan niitä vastaavat laskut.

16 Asiassa T-134/03 on kyse siitä, että Agro Baltic osti ZAP:ltä vuoden 1997 maaliskuun ja syyskuun välisenä aikana kolme lastia urean ja ammoniumnitraatin liuosseosta. Nämä lastit ovat seuranneet edellä olevassa kohdassa kuvattua kauppaketjua.

17 Cogema, joka on hyväksytty tulliasioitsija, valtuutettiin laskemaan tuotteet vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä ja luovuttamaan ne kulutukseen CMF:n nimissä.

18 Tavarat on siten ensi vaiheessa laskettu vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä, ja tästä oli annettu EU0-ilmoitus, johon oli liitetty ZAP:n laskut Agro Balticille ja EUR.1-tavaratodistukset, jotka osoittivat tavaroiden puolalaisen alkuperän. Tavarat on asetettu samanaikaisesti tullivarastointimenettelyyn, josta ne ovat poistuneet joitakin minuutteja myöhemmin niiden luovuttamiseksi kulutukseen Champagne Fertilisantsin nimissä.

19 Asiassa T-135/03 Agro Baltic osti ZAP:ltä vuoden 1995 tammikuun kuluessa yhden lastin, jonka osalta on noudatettu edellä tämän tuomion 15 kohdassa kuvattua kauppaketjua.

20 Agro Baltic valtuutti SCAC Rouen -nimisen yhtiön, joka on hyväksytty tulliasioitsija, laskemaan tavarat vapaaseen liikkeeseen Agro Balticin nimissä ja luovuttamaan ne kulutukseen CMF:n nimissä. Samasta tavarasta jätettiin samaan tullitoimipaikkaan

kaksi tuontiin liittyvää tulli-ilmoitusta, joissa oli mainiinta kahdesta eri vastaanottajasta, jotta tullien maksaminen erotetaan arvonlisäveron maksamisesta.

21 SCAC Rouen käytti yksinkertaistettua tullausmenettelyä vapaaseen liikkeeseen laskemiseen ja kulutukseen luovuttamiseen pelkästään CMF:n nimissä. Tätä tarkoitusta varten se esitti CMF:n nimissä IM4-ilmoituksen, johon oli liitetty Rellmannin lasku ja EUR.1-todistus, joka osoitti tavaroiden puolalaisen alkuperän.

22 Kummassakin asiassa T-134/03 ja T-135/03 Ranskan toimivaltaiset viranomaiset hyväksyivät aluksi ilmoitukset, myönsivät vapautuksen tuontitulleista EUR.1-todistusten perusteella eivätkä vaatineet polkumyyntitullien maksamista.

23 Jälkitarkastuksen jälkeen toimivaltaiset viranomaiset kuitenkin katsoivat, että paljoustullia, jonka suuruus on 19 ecua tonnilta ja joka on otettu käyttöön asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa, olisi pitänyt soveltaa kaikkiin lasteihin. Niiden mukaan näet tavaroiden todellinen tuoja oli CMF, joka ei ollut ZAP:n suoran laskun vastaanottaja, vaikka kyseessä olevat tuotteet olivat todistettavasti peräisin viimeksi mainitulta.

24 Asiassa T-134/03 kyseessä olevien lastien osalta Ranskan toimivaltaiset viranomaiset katsoivat, että tavaroiden välivarastointi oli oikeudellisesti fiktiivinen sen erittäin lyhyen keston johdosta ja että CMF oli kolmessa toimessa saanut tavarat jo ennen vapaaseen liikkeeseen laskemista koskevien ilmoitusten jättämistä Agro Balticin nimissä. Ne määräsivät tämän perusteella CMF:lle tulleja ja veroja, joiden suuruus oli 3 911 497 Ranskan frangia (FRF) (564 855 euroa).

25 Asiassa T-135/03 kyseessä olevien lastien osalta ne huomauttivat, että ainoastaan yksi vapaaseen liikkeeseen laskemista ja kulutukseen luovuttamista koskeva ilmoitus oli tehty CMF:n nimissä. Ne määräsivät näin ollen CMF:lle tulleja ja veroja, joiden suuruus oli 840 271 FRF (128 098 euroa).

26 CMF teki vuoden 1999 marras- ja joulukuun kuluessa tullien peruuttamishakemukset Ranskan tulliviranomaisille tullikoodeksin 239 artiklan perusteella. Kyseiset tulliviranomaiset lähettivät mainitut hakemukset 14.2.2002 komissiolle.

27 Komissio ilmoitti 9. ja 10.9.2002 päivätyillä kirjeillä valittajalle, että se aikoi tehdä kielteisen päätöksen kummassakin asiassa.

28 Vuoden 2002 marraskuun kuluessa REM/REC-asiantuntijaryhmä kokoontui tullikoodeksikomitean palautuksia käsittelevän jaoston yhteydessä. Sen suorittama lopullinen äänestys johti näissä kummassakin asiassa seuraavaan tulokseen: "kuusi valtuuskuntaa äänestää komission ehdotuksen puolesta, neljä pidättyy äänestämästä ja viisi valtuuskuntaa äänestää komission ehdotusta vastaan".

29 Komissio, joka katsoi, että CMF oli tehnyt ilmeisen laiminlyönnin eikä kyse ollut erityistilanteesta ja että tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisedellytykset eivät näin ollen olleet täyttyneet, teki 20.12.2002 riidanalaiset päätökset. Se ilmoitti näistä päätöksistä Ranskan tulliviranomaisille, jotka puolestaan lähettivät ne CMF:lle 10.2.2003.

Asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

30 CMF vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 18.4.2003 toimitetuilla kannekirjelmillä, jotka kirjattiin numeroille T-134/03 ja T-135/03, riidanalaisten päätösten kumoamista.

31 Se vetosi kanteidensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen.

32 Ensimmäinen kanneperuste, joka koski olennaisten menettelymääräysten rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista, jakaantui seuraaviin viiteen osaan:

– EY 7 artiklan ja komitologiapäätöksen 5 artiklan rikkominen

– soveltamisasetuksen 906 artiklan 1 kohdan rikkominen

– tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan 1 kohdan rikkominen

– Euroopan talousyhteisössä käytettäviä kieliä koskevista järjestelyistä 15.4.1958 annetun neuvoston asetuksen N:o 1 (EYVL 1958, 17, s. 385) 3 artiklan rikkominen

– puolustautumisoikeuksien loukkaaminen.

33 Toinen kanneperuste, joka koski ilmeistä arviointivirhettä tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisessa, jakaantui seuraaviin kolmeen osaan:

– komissio on kieltäytynyt tunnustamasta erityistilanteen olemassaoloa

– CMF ei ole syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn

– komissio on kieltäytynyt toteamasta, ettei CMF ole syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin.

34 Kolmas kanneperuste koski EY 253 artiklassa määrätyn perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

35 Nämä kaksi asiaa T-134/03 ja T-135/03 yhdistettiin suullista käsittelyä ja tuomion antamista varten.

36 Valituksenalaisella tuomiolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kanteet ja velvoitti kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asianosaisten vaatimukset

37 CMF vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– hyväksyy ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt vaatimukset

– velvoittaa komission korvaamaan sekä muutoksenhakumenettelystä että ensimmäisessä oikeusasteessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

38 Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– hylkää valituksen

– velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valitus

39 CMF esittää seuraavat neljä valituksenalaisen tuomion kumoamisperustetta:

– asiaa koskevien oikeussääntöjen puutteellinen esittäminen

– tosiseikkojen vääristäminen

– olennaisten menettelymääräysten rikkomisen käsitteen virheellinen tulkinta

– tullikoodeksin 239 artiklan virheellinen soveltaminen.

Asiaa koskevien oikeussääntöjen puutteellista esittämistä koskeva valitusperuste

Asianosaisten lausumat

– Valittajan väitteet

40 Valittaja, joka jakaa valitusperusteensa kahteen osaan, arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole maininnut oikeussääntöjä koskevassa esityksessään seuraavia seikkoja:

– asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappale, jonka mukaan "– – ottaen huomioon useiden tuontikanavien olemassaolo kolmansien maiden yhtiöiden välityksellä, pidetään aiheellisena sellaisella tasolla olevan muuttuvan tullin käyttöön ottamista, että yhteisön teollisuus voi nostaa hintansa kannattavalle tasolle sellaisen tuonnin osalta, jonka bulgarialaiset tai puolalaiset tuottajat tai tutkimusajanjakson aikana tuotetta vieneet osapuolet laskuttavat suoraan, ja toisaalta samalla perusteella lasketun paljoustullin käyttöön ottamista muun tuonnin osalta polkumyyntitoimenpiteiden kiertämisen välttämiseksi"

– komitologiapäätöksen 2 artikla, jossa säädetään seuraavaa:

"Täytäntöönpanotoimenpiteitä koskevien päätösten tekemismenettelyä valittaessa noudatetaan seuraavia perusteita:

a) hallintotoimenpiteistä, esimerkiksi niistä, jotka liittyvät yhteisen maatalous- ja kalastuspolitiikan soveltamiseen tai budjettivaikutuksiltaan huomattavien ohjelmien toteuttamiseen, olisi päätettävä hallintomenettelyä noudattaen.

b) Laajakantoisista toimenpiteistä, joilla sovelletaan perussäädösten keskeisiä säännöksiä, mukaan lukien ihmisten, eläinten tai kasvien terveyden tai turvallisuuden suojeluun liittyvät toimenpiteet, olisi päätettävä sääntelymenettelyä noudattaen.

Kun perussäädöksessä säädetään, että tiettyjä vähemmän keskeisiä säännöksiä voidaan mukauttaa tai ajantasaistaa täytäntöönpanomenettelyllä, olisi näistä toimenpiteistä päätettävä sääntelymenettelyä noudattaen.

c) Neuvoa-antavaa menettelyä käytetään aina, kun se katsotaan soveltuvimmaksi menettelyksi, tämän kuitenkaan rajoittamatta a ja b alakohdan soveltamista."

41 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole viitannut asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleeseen, se ei ole, kuten sen olisi valittajan mukaan pitänyt tehdä, kytkenyt mainittuun perustelukappaleeseen kyseisen asetuksen

1 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan osalta tekemäänsä tulkintaa. Jos se olisi tehnyt näin, se olisi tullut siihen lopputulokseen, että silloin kun, kuten esillä olevassa asiassa, polkumyyntilainsäädäntöä ei todellisuudessa ole kierretty, paljoustullia ei voida määrätä.

42 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole maininnut komitologiapäätöksen 2 artiklaa – säännös, jossa vahvistetaan noudatettavan menettelyn valintaan sovellettavat perusteet, jotka eivät ole sitovia – se on valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa virheellisesti todennut, että sääntelymenettelyä voidaan käyttää ainoastaan laajakantoisten toimenpiteiden osalta.

– Komission väitteet

43 Komissio katsoo, ettei viittauksella asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleeseen ole merkitystä tulkittaessa kyseisen asetuksen 1 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa, jossa säädetään paljoustullista silloin, kun kaksi objektiivista edellytystä ovat täyttyneet eli kun kyse on nyt epäsuoran laskutuksen tilanteesta ja kun maahan on tuotu ZAP:n tuote.

44 Siltä osin kuin on kyse komitologiapäätöksen 2 artiklasta, komissio kiistää CMF:n väitteen, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi todennut, että sääntelymenettelyä voidaan käyttää vain laajakantoisten toimenpiteiden osalta.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Tutkitun valitusperusteen kaksi osaa – ja näin ollen tämä valitusperuste itsessään – eivät ole itsenäisiä.

46 Näillä kahdella osalla, joilla moititaan nähtävästi vain sitä, että valituksenalaisessa tuomiossa olevassa oikeussääntöjä koskevassa esityksessä ei nimenomaisesti ole mainittu yhtä asetuksen perustelukappaletta ja yhtä päätöksen artiklaa, valittaja vetoaa todellisuudessa siihen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole ottanut näitä säännöksiä huomioon kyseistä lainsäädäntöä tulkittaessa eli oikeudellista arviointia tehtäessä.

47 Kuten julkisasiamies on ratkaisuehdotuksensa 41 kohdassa kuitenkin todennut, tutkitun valitusperusteen kaksi osaa esitetään täsmällisemmin neljännen ja kolmannen valitusperusteen yhteydessä, joilla on riitautettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen varsinainen oikeudellinen arviointi.

48 Ne liittyvät siis kyseisiin valitusperusteisiin.

49 Tämän johdosta niitä ei ole tarpeen tutkia erikseen.

Valitusperuste, joka koskee tosiseikkojen vääristämistä

Asianosaisten lausumat

– Valittajan väitteet

50 CMF väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 14–28 kohdassa, joissa palautetaan mieliin asiaa koskevat tosiseikat, omaksunut kansallisten toimivaltaisten viranomaisten täysin fiktiivisen oikeudellisen rakennelman epäsuoran laskutuksen olemassaolon osalta.

51 Tämä esitys on CMF:n mukaan puutteellinen ja virheellinen, mikä johtaa tosiseikkojen vääristämiseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän esityksen johdosta katsonut väärin, että kyse oli todella epäsuoran laskutuksen tilanteesta, ja soveltanut virheellisesti asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toista alakohtaa.

– Komission väitteet

52 Komissio katsoo, että esitetty valitusperuste, jolla ei ole merkitystä, on tehoton.

53 CMF:n ja komission välinen oikeudenkäynti ei näet komission mukaan koskenut eikä se olisi edes voinut koskea sitä, oliko tullit todellisuudessa maksettava. Se koski ainoastaan sitä, olivatko velan peruuttamista koskevat edellytykset täyttyneet.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

54 Toisin kuin valittaja väittää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole ottanut kantaa siihen, onko esillä olevassa asiassa ollut kyse epäsuoran laskutuksen tilanteesta, ja näin ollen siihen, onko tullivelka ollut olemassa.

55 Riidanalaisilla päätöksillä hylättiin olemassa olevaksi oletettujen tullivelkojen peruuttamista koskevat pyynnöt, jotka perustuivat tullikoodeksin 239 artiklaan.

56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi oli saatettu kanneperuste, joka koski kyseisen artiklan soveltamisessa tehtyä ilmeistä arviointivirhettä ja jota se on tutkinut valituksenalaisen tuomion 135–150 kohdassa.

57 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on arviointinsa yhteydessä tarkastellut yhtä mainitussa artiklassa säädettyä kumulatiivista edellytystä eli sitä, ettei asianomainen ole syyllistynyt ilmeiseen laiminlyöntiin.

58 Tultuaan siihen lopputulokseen, ettei mainittu edellytys ollut täyttynyt, se hylkäsi kanneperusteen.

59 Tutkittu valitusperuste on näin ollen hylättävä tehottomana.

Valitusperuste, joka koskee olennaisten menettelymääräysten rikkomisen käsitteen virheellistä tulkintaa

Asianosaisten lausumat

– Valittajan väitteet

60 CMF arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on tulkinnut virheellisesti soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäistä kohtaa, kun se on katsonut, että komissio saattoi kyseisen artiklan perusteella päättää yksin tullien peruuttamisesta ja palauttamisesta.

61 Se katsoo, että tällainen tulkinta merkitsee kyseisen säännöksen lainvastaisuutta.

62 Valittaja huomauttaa, että 907 artiklan ensimmäinen kohta on perusasetuksen muodostavan tullikoodeksin soveltamisasetuksessa.

63 Se korostaa, että tullikoodeksin 247 artiklassa säädetään, että mainitun koodeksin täytäntöönpanon edellyttämistä toimenpiteistä päätetään koodeksin 247 a artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä noudattaen.

64 Soveltamisasetus voi valittajan mukaan näin ollen sisältää vain täytäntöönpanotoimenpiteitä.

65 Toimivalta, joka komissiolle on annettu tehdä yksin päätöksiä tullien peruuttamisen ja palauttamisen osalta ja perustaa täysin uusi asiantuntijaryhmä, ei kuitenkaan valittajan mukaan kuulu perusasetuksen täytäntöönpanotoimenpiteen alaan.

66 Soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta ei siis valittajan mukaan voi olla oikeudellinen perusta tällaiselle toimivallan myöntämiselle. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen olisi voinut päätellä, että komissio oli toiminut tähän säännökseen perustuvien toimivaltuuksiensa rajoissa.

67 Kyseisestä toimivallasta ei valittajan mukaan ole myöskään määrätty nimenomaisesti EY:n perustamissopimuksessa.

68 EY 7 artiklaa, jonka mukaan kunkin toimielimen on toimittava sille perustamissopimuksella annettujen toimivaltuuksien rajoissa, on valittajan mukaan siten rikottu.

69 CMF väittää, että se on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäistä kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen.

70 Se moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 51 kohdassa todennut, ettei kyseistä lainvastaisuusväitettä voida ottaa tutkittavaksi, koska siihen on vedottu vasta vastauskirjelmässä eikä se perustu mihinkään tosiseikkaan tai oikeudelliseen seikkaan, joka olisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla tullut esille käsittelyn aikana.

71 Se myöntää, että kyseisen artiklan lainvastaisuutta koskevat keskustelut ovat saaneet alkunsa siitä tulkinnasta, jonka komissio on omaksunut vastineessaan soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan osalta ja jonka mukaan kyseisessä säännöksessä tarkoitettu asiantuntijaryhmä ei ole komitologiapäätöksen mukainen komitea.

72 Se katsoo kuitenkin, että tämä komission tulkinta on käsittelyn aikana esiin tullut oikeudellinen seikka.

73 Valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa todennut, ettei se ollut velvollinen tutkimaan omasta aloitteestaan kysymystä soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan lainvastaisuudesta sillä valittajan mukaan virheellisellä perusteella, että kyseinen peruste ei koske oikeusjärjestyksen perusteita.

74 CMF väittää lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on komission kuuleman komitean oikeudellisen luonteen määrittämiseksi tulkinnut valituksenalaisen tuomion 55 kohdassa virheellisesti komitologiapäätöksen 2 artiklassa vahvistettuja perusteita, joita sovelletaan valittaessa hallintomenettelyn ja sääntelymenettelyn väliltä (ks. tämän tuomion 40 kohta), kun se on katsonut, että sääntelymenettelyä käytetään, kun on kyse laajakantoisista toimenpiteistä, joilla sovelletaan perussäädöksen keskeisiä säännöksiä.

75 Sen mukaan "laajakantoisia toimenpiteitä" koskeva arviointiperuste ei ole sääntelymenettelyn käyttämisen ainoa peruste.

76 Lisäksi komitologiapäätöksen 2 artiklassa vahvistetut arviointiperusteet eivät valittajan mukaan ole sitovia. Neuvostolla on näin ollen ollut oikeus säätää, että tullien peruuttamista tai palauttamista koskevien toimenpiteiden osalta on noudatettava sääntelymenettelyä.

77 Lisäksi se ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinta, joka sisältyy valituksenalaisen tuomion 56 kohtaan ja jonka mukaan riidanalaiset päätökset ovat yksittäistapausta koskevia päätöksiä, eivätkä ne ole laajakantoisia, on valittajan mukaan sinällään virheellinen. Kyseiset päätökset ovat näet myös laajakantoisia, koska niillä on – siltä osin kuin on kyse tullivelasta – suora vaikutus Euroopan yhteisön omiin varoihin.

78 CMF väittää, että yhteisön lainsäätäjän tarkoituksena oli säätää tullikoodeksin 239 artiklan 1 kohdassa sääntelykomiteamenettelyn noudattamisesta tehtäessä päätöksiä tullien palauttamisesta tai peruuttamisesta.

79 Se korostaa, että 239 artiklan 1 kohdassa viitataan kaksi kertaa "komiteamenettelyyn": ensimmäisen kerran silloin, kun siinä tarkoitetaan "tilante[ita, jotka] määritetään komiteamenettelyä noudattaen," ja tämän jälkeen toisen kerran silloin, kun siitä todetaan, että "tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen".

80 Ensimmäinen viittaus koskee sen mukaan aineellisen ratkaisun tekemistä palauttamisesta tai peruuttamisesta. Toinen viittaus liittyy tullikoodeksin 239 artiklan 1 kohdan soveltamista koskeviin säännöksiin, jotka on annettava ja määriteltävä soveltamisasetuksessa. Muiden tätä kaksinkertaista viittausta koskevien selitysten johdosta olisi pääteltävä, että yhteisön lainsäätäjä on toistanut itseään perusteetta.

81 Valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole ottanut valituksenalaisessa tuomiossa huomioon sitä, että kuultu asiantuntijaryhmä on todellisuudessa toiminut vuosien ajan kaikkien budjettikohtien ulkopuolella, kuten se oli korostanut. Sen mukaan riidanalaiset päätökset on näin ollen tehty rikkoen suoraan talousarviota koskevaa yhteisön lainsäädäntöä. Kyseisen rikkomisen lisäksi riidanalaisilla päätöksillä ei ole oikeudellista perustaa, ja tämä rikkominen vahvistaa sitä täysin lainvastaista asiayhteyttä, jossa kyseiset päätökset on tehty.

82 CMF arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta vielä siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 59 kohdassa todennut, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettu asiantuntijaryhmä on toiminnallisesti tullikoodeksikomiteasta erillinen elin, tarkentamatta kyseisen elimen nimenomaista luonnetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se työntänyt näin sivuun kysymyksen siitä, mikä oli asiantuntijaryhmän perustamisen oikeudellinen perusta.

83 Lopuksi valittaja moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on valituksenalaisen tuomion 78 ja 79 kohdassa todennut, että luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt eivät voi vedota tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan väitettyyn rikkomiseen.

84 Sen mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt ottaa huomioon asiassa C-137/92 P, komissio vastaan BASF ym., 15.6.1994 annettuun tuomioon (Kok. 1994, s. I-2555, Kok. Ep. XV, s. I-239) ja asiassa C-263/95, Saksa vastaan komissio, 10.2.1998 annettuun tuomioon (Kok. 1998, s. I-441, 31 ja 32 kohta), joihin se oli viitannut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, perustuva oikeuskäytäntö.

85 CMF katsoo, että tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklassa vahvistetun 14 päivän pituisen määräajan noudattaminen oli erityisen tärkeää. Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 77 kohdassa korostanut, että asiantuntijaryhmän jäsenillä oli ollut 13 kalenteripäivää aikaa perehtyä kantajan vastaukseen, sen olisi pitänyt todeta olennaisten menettelymääräysten rikkominen.

– Komission väitteet

86 Komissio väittää, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäistä kohtaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä kysymyksessä oleva asiantuntijaryhmä ei ole komitologiapäätöksen 5 artiklassa tarkoitettu sääntelykomitea. Sen oikeudellinen asema ei seuraa neuvoston siirtämästä toimivallasta vaan komission antamasta säännöksestä eli soveltamisasetuksen 907 artiklasta.

87 Komissiolla oli siten toimivalta tehdä riidanalaiset päätökset tämän viimeksi mainitun säännöksen perusteella.

88 Tämän jälkeen komissio toteaa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä, kun se on katsonut, että komissiolle myönnetään soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisessä kohdassa toimivalta tehdä riidanalaiset päätökset.

89 Siltä osin kuin on kyse tämän säännöksen lainvastaisuutta koskevasta väitteestä, joka on esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, se katsoo, että kyseinen väite on ollut kannekirjelmässä alun perin vedotusta kanneperusteesta erillinen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että koska väitteeseen on vedottu vasta vastauskirjelmässä, sitä ei voida ottaa tutkittavaksi ja että siltä osin kuin väitetty lainvastaisuus ei koske oikeusjärjestyksen perusteita, tätä kysymystä ei ollut tarvetta ottaa esiin viran puolesta.

90 Asiakysymyksen osalta komissio korostaa, että riidanalaiset päätökset ovat yksittäistapauksia koskevia päätöksiä niillä talousarvioon olevista vaikutuksista huolimatta.

91 Sen mukaan juuri soveltamisasetuksen 907 artikla itsessään, eikä tämän jälkeen mainitun 907 artiklan perusteella tehdyt yksittäistapauksia koskevat päätökset, oli tullikoodeksin 239 artiklan mukaisesti annettava – ja annettiin – sen jälkeen kun tullikoodeksikomitea oli antanut lausuntonsa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei näin ollen ole rikkonut tullikoodeksin 239 artiklaa.

92 Siltä osin kuin on kyse siitä, että asiantuntijaryhmä on toiminut useiden vuosien ajan ilman omaa budjettikohtaa, komissio tarkentaa, että juuri se on antanut kyseisen tiedon vastauksena ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kirjallisiin kysymyksiin suullista käsittelyä silmällä pitäen.

93 Suullisen käsittelyn aikana valittaja on sitten ottanut esiin kysymyksen budjettikohdasta sellaisena ylimääräisenä seikkana, joka oli omiaan vahvistamaan sen ensisijaista kanneperustetta, jonka mukaan asiantuntijaryhmä oli todellisuudessa sääntelykomitea.

94 Komissio väittää, että jos CMF katsoo tätä nykyä, että budjettikohdan väitetty puuttuminen on erillinen valitusperuste, kyseinen peruste on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyissä kannekirjelmissä.

95 Kyseinen peruste on komission mukaan lisäksi tehoton, koska sillä ei ole merkitystä. Riidanalaiset päätökset eivät koske komission varainkäyttöä asiantuntijaryhmän kuulemisen jälkeen. Siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tarkentanut asiantuntijaryhmän nimenomaista luonnetta todettuaan, että kyse oli erillisestä elimestä, komissio väittää, ettei tällainen tarkentaminen ollut tarpeen, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli otettava kantaa vain siihen, oliko asiantuntijaryhmä sääntelykomitea vai ei.

96 Tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan väitetyn rikkomisen osalta komissio katsoo, että edellä mainitussa asiassa komissio vastaan BASF ym. annettu tuomio ei ole merkityksellinen, koska yhteisöjen tuomioistuin on kyseisessä asiassa korostanut, että kyseessä olleella todistusvoimaiseksi saattamista koskevalla menettelymääräyksellä pyrittiin nimenomaiseen ja erityiseen tavoitteeseen turvata niiden, joille toimi on osoitettu, oikeusvarmuus.

97 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on kuitenkin valituksenalaisessa tuomiossa komission mukaan tutkinut tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan menettelymääräyksen luonnetta ja päätellyt tämän jälkeen, että kyseisen menettelymääräyksen tarkoituksena on huolehtia komitean sisäisestä toiminnasta eikä suojata niiden etuja, joille annettava toimi osoitetaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

98 Tutkittu valitusperuste jakautuu seuraaviin viiteen osaan:

– soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan virheellinen tulkinta siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hyväksynyt sen, että komissio on kyseisen säännöksen mukaisesti tehnyt itse riidanalaiset päätökset hankkimatta ensin tullikoodeksikomitean lausuntoa, joka annetaan enemmistöllä, josta säädetään komitologiapäätöksen 5 artiklan 2 kohdassa, jossa viitataan EY 205 artiklan 2 kohdassa määrättyyn enemmistöön

– ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan rikkominen siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että valittajan esittämä soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan lainvastaisuutta koskeva väite on jätettävä tutkimatta

– sen huomioon ottamatta jättäminen, että valittajan lainvastaisuusväite koskee oikeusjärjestyksen perusteita, koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole viran puolesta todennut, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta on lainvastainen

– talousarviota koskevan yhteisön lainsäädännön rikkominen siltä osin kuin riidanalaiset päätökset on tehty sen jälkeen, kun on kuultu asiantuntijaryhmää, joka on toiminut kaikkien budjettikohtien ulkopuolella

– tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan rikkominen siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, etteivät yksityiset voi vedota kyseisen säännöksen rikkomiseen

joita on tutkittava kyseisessä esittämisjärjestyksessä.

– Ensimmäinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan virheellistä tulkintaa

99 Soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään siitä, että komissio kuulee "komiteassa – – kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää".

100 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tämän sanamuodon perusteella todennut valituksenalaisen tuomion 59 kohdassa aivan oikein, että "ilmaisu 'komiteassa' kuvastaa sitä, että 907 artiklassa tarkoitettu asiantuntijaryhmä on toiminnallisesti tullikoodeksikomiteasta selvästi erillinen elin".

101 Tämä tulkinta ei ole ristiriidassa soveltamisasetuksen 906 artiklan toisen kohdan kanssa, jonka mukaan "näiden asiakirjojen tutkiminen on viipymättä merkittävä koodeksin 247 artiklassa säädetyn komitean kokouksen esityslistalle".

102 Mainittu 906 artiklan toinen kohta on näet ymmärrettävä siten, että asiaa ei saateta tullikoodeksikomitean käsiteltäväksi sellaisenaan siten, että se itse antaisi lausunnon, vaan se saatetaan sen käsiteltäväksi instanssina, jonka yhteydessä mainitusta instanssista erillinen asiantuntijaryhmä antaa lausuntonsa.

103 Valittaja arvostelee siis virheellisesti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, ettei se ole katsonut, että riidanalaiset päätökset olisi pitänyt tehdä sen jälkeen, kun tullikoodeksikomitea on antanut lausuntonsa.

104 Se ei voi moittia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta perustellusti siitä, ettei se ole tarkentanut asiantuntijaryhmän nimenomaista luonnetta. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oli näet vain otettava kantaa siihen, oliko asiantuntijaryhmä sääntelykomitea vai ei.

105 Tutkitun valitusperusteen ensimmäinen osa on tämän johdosta hylättävä.

– Toinen osa, joka koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan rikkomista

106 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan "asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu – – käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin".

107 Ei ole kiistetty, etteikö valittaja olisi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan lainvastaisuuteen komission antaman vastineen jälkeen.

108 Toisin kuin valittaja väittää, pelkästään komission kyseisessä vastineessa tämän viimeksi mainitun säännöksen osalta esittämä tulkinta ei muodosta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua käsittelyn aikana esille tullutta oikeudellista seikkaa.

109 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen valituksenalaisen tuomion 51 ja 53 kohdassa perustellusti katsonut, että esitetty oikeudenkäyntiväite oli jätettävä tutkimatta.

110 Valitusperusteen toinen osa on näin ollen hylättävä.

– Kolmas osa, jonka mukaan sitä, että valittajan lainvastaisuusväite koskee oikeusjärjestyksen perusteita, ei ole otettu huomioon siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole todennut viran puolesta, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta on lainvastainen

111 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosin valituksenalaisen tuomion 52 kohdassa katsonut, että soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan mahdollinen lainvastaisuus ei koske oikeusjärjestyksen perusteita, ja todennut tämän jälkeen vielä, että oikeuskäytännöstä ei seuraa, että sen olisi viran puolesta tutkittava, ettei komissio ole ylittänyt toimivaltaansa, kun se on päättänyt kyseisen artiklan – joka on riidanalaisten päätösten oikeudellinen perusta – sisällöstä.

112 Valituksenalaisen tuomion samassa kohdassa se on korostanut kuitenkin seuraavaa:

"– – Tässä tapauksessa ei – – ole epäilystä siitä, että komissio on toiminut toimivaltansa rajoissa tehdessään riidanalaiset päätökset. Nämä päätökset on nimittäin tehty soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla, ja tämä asetus on puolestaan annettu tullikoodeksikomitean lausunnon mukaisesti – –."

113 Todetessaan näin se on perustellusti katsonut, ettei soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta ollut väitetyllä tavalla lainvastainen, kun se oli implisiittisesti mutta itsestään selvästi sitä mieltä, että sääntelykomiteamenettelyä sovelletaan pelkästään kyseiseen säännöksen antamiseen eikä yksittäistapausta koskevien päätösten tekemiseen tämän jälkeen komission toimesta.

114 Tältä osin on huomautettava, että neuvosto valtuutetaan EY 202 artiklan kolmannessa luetelmakohdassa siirtämään hyväksymissään säädöksissä komissiolle toimivalta antamiensa sääntöjen täytäntöönpanoon tarvittaessa asettamalla ehtoja tämän toimivallan käytölle tai pidättämällä erityistapauksissa itselleen oikeuden käyttää välitöntä täytäntöönpanotoimivaltaa.

115 Kyseisessä artiklassa tarkoitettu "täytäntöönpanon" käsite käsittää sekä täytäntöönpanosääntöjen laatimisen että sääntöjen soveltamisen yksittäistapauksiin tekemällä niitä koskevia hallintotoimia (asia C-122/04, komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomio 23.2.2006, Kok. 2006, s. I-2001, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

116 Neuvosto teki EY 202 artiklan kolmannen luetelmakohdan perusteella komitologiapäätöksen menettelystä komissiolle siirrettyä täytäntöönpanovaltaa käytettäessä.

117 Kyseisen päätöksen 2 artiklassa (ks. tämän tuomion 40 kohta) esitetään perusteet, joita olisi noudatettava valittaessa kolmen erityyppisen menettelyn eli hallintomenettelyn, sääntelymenettelyn ja neuvoa-antavan menettelyn väliltä.

118 Säädetyt kolme menettelyä on määritelty saman päätöksen 3–5 artiklassa.

119 Komitologiapäätöksen 2 artiklan sanamuoto osoittaa, että komiteamenettelyn valinnassa noudatettavat perusteet eivät ole sitovia, mikä vahvistetaan nimenomaisesti mainitun päätöksen viidennessä perustelukappaleessa.

120 Laajakantoiset toimenpiteet voivat siten kuulua komitologiapäätöksen 2 artiklan a tai b alakohdan soveltamisalaan, tämän kuitenkaan rajoittamatta neuvoa-antavan menettelyn mahdollista soveltamista (ks. em. asia komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 38 kohta).

121 Ne voivat kuulua hallintomenettelyn alaan silloin, kun ne ovat tiiviissä yhteydessä yksittäistapauksia koskeviin toimenpiteisiin ja pysyvät perussäädöksessä itsessään riittävästi täsmennetyissä puitteissa (ks. em. asia komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 41 kohta).

122 Yksittäistapauksia koskevat toimenpiteet voivat sitä vastoin kuulua pelkästään komitologiapäätöksen 2 artiklan a alakohdan soveltamisalaan, tämän kuitenkaan samalla tavalla rajoittamatta neuvoa-antavan menettelyn mahdollista soveltamista (em. asia komissio v. parlamentti ja neuvosto, tuomion 38 kohta).

123 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on todettava, että tullikoodeksin 239 artikla on neuvoston säädöksessä.

124 Kyseisessä säännöksessä neuvosto on siirtänyt komissiolle EY 202 artiklan kolmannen luetelmakohdan mukaisesti täytäntöönpanotoimivaltaa määrittää yhtäältä sellaiset tilanteet, joissa tullit voidaan palauttaa tai peruuttaa, ja toisaalta tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

125 Tullikoodeksin 4 artiklan 24 kohdan, 247 artiklan ja 247 a artiklan perusteella tullikoodeksin 239 artiklassa tehty viittaus komiteamenettelyyn merkitsee laajakantoisiin toimenpiteisiin sovellettavan sääntelymenettelyn käyttämistä.

126 Toisin kuin valittaja väittää, komission tekemä päätös tullien palauttamisesta tai peruuttamisesta ei ole laajakantoinen siitä huolimatta, että sillä on vaikutuksia yhteisön omiin varoihin.

127 Samoin kuin komission päätös, jolla määrätään sakkoa kilpailun alalla ja jolla on samalla tavalla tällaisia vaikutuksia, se on yksittäistapausta koskeva päätös.

128 Tämän jälkeen on todettava, että neuvosto olisi voinut edellyttää sen tekemisen osalta noudatettavan vain hallintomenettelyä – mahdollisuus, jota se ei ole käyttänyt tullikoodeksin 239, 247 ja 247 a artiklassa.

129 Valittaja väittää siis virheellisesti yhtäältä, että neuvosto saattoi edellyttää sääntelymenettelyn noudattamista nimenomaisia toimijoita koskevien päätösten tekemiseksi, ja toisaalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti hallintomenettelyn ja sääntelymenettelyn valinnassa noudatettavia perusteita, jotka on vahvistettu komitologiapäätöksen 2 artiklassa.

130 Kun tullikoodeksin 239 artiklan 1 kohtaa tulkitaan niin sanamuodon mukaan kuin systemaattisesti, on katsottava, että käsitteellä "tilanteet" tarkoitetaan näissä kahdessa tapauksessa tilanteita, jotka on määritelty abstraktisti, eikä sellaisia nimenomaisten toimijoiden tilanteita, joita arvioidaan konkreettisesti yksittäistapauksia koskevien päätösten yhteydessä.

131 Tätä päätelmää tukee saman artiklan toisessa virkkeessä samalla tavoin tehty rinnakkainasettelu "tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa", ja "noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt", jotka sinällään kuuluvat laajankantoisten toimenpiteiden alaan.

132 Kun komissio toteuttaa sellaisen laajakantoisen toimenpiteen, jollainen soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta on, se käyttää tullikoodeksin 239 artiklalla siirrettyä täytäntöönpanotoimivaltaa siltä osin kuin on kyse noudatettavaa menettelyä koskevista yksityiskohtaisista säännöistä.

133 On selvää, että se on tässä tarkoituksessa pyytänyt säännöllisesti tullikoodeksikomitean lausunnon.

134 Koska komission ei tullikoodeksin 239 artiklan mukaan ole noudatettava tiettyä menettelyä tullien palauttamista tai peruuttamista koskevien hakemusten konkreettisessa tutkinnassa, se on voinut laillisesti

– ottaa itselleen toimivallan tehdä päätös sen jälkeen, kun se on saanut tullikoodeksikomiteasta toiminnallisesti erillisen asiantuntijaryhmän neuvoa-antavan lausunnon, samoin kuin se olisi voinut katsoa olevansa toimivaltainen turvautumatta tällaiseen ryhmään, ja samoin kuin se on voinut lisäksi säätää soveltamisasetuksen 905 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, että tulliviranomainen voi itse päättää tullien palautuksesta tai peruutuksesta, kun hakemus koskee tiettyä määrää pienempää summaa

– olla edellyttämättä, että asiantuntijaryhmän lausunto annetaan määräenemmistöllä.

135 Soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäinen kohta ei siis ole ristiriidassa tullikoodeksin 239 artiklan kanssa, joka itsessään on annettu EY 202 artiklan kolmannen luetelmakohdan perusteella.

136 Tämän johdosta se ei myöskään ole ristiriidassa EY 7 artiklan kanssa.

137 Edellä olevasta ilmenee, että valittajan esittämä väite, joka koskee sitä valituksenalaisen tuomion perustelua, jonka mukaan soveltamisasetuksen 907 artiklan ensimmäisen kohdan mahdollinen lainvastaisuus ei koske oikeusjärjestyksen perusteita, kohdistuu mainitun tuomion ylimääräiseen perusteluun eikä se voi tehottomana johtaa kyseisen tuomion kumoamiseen (ks. mm. asia C-164/01, Van den Berg v. neuvosto ja komissio, tuomio 28.10.2004, Kok. 2004, s. I-10225, 60 kohta ja yhdistetyt asiat C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P, Dansk Rørindustri ym. v. komissio, tuomio 28.6.2005, Kok. 2005, s. I-5425, 148 kohta).

138 Kysymys siitä, koskeeko lainvastaisuus oikeusjärjestyksen perusteita, ei näet ole merkityksellinen silloin, kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo perustellusti, ettei säädös ole lainvastainen, eikä siis ota lainvastaisuusväitettä viran puolesta tutkittavaksi.

139 Tutkitun valitusperusteen kolmas osa on näin ollen hylättävä.

– Neljäs osa, joka koskee talousarviota koskevan yhteisön lainsäädännön rikkomista

140 Tarvitsematta tutkia kysymystä siitä, onko valittaja todellisuudessa vedonnut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riidanalaisten päätösten kumoamista koskevan perusteen avulla talousarviota koskevan yhteisön lainsäädännön rikkomiseen, riittää, kun korostetaan, että käsiteltävänä oleva asia ei liity mihinkään komission asiantuntijaryhmän toiminnan yhteydessä toteuttamaan menoerään.

141 Tämän perusteella sillä, onko budjettikohta olemassa vai ei, ei ole vaikutusta riidanalaisten päätösten, jotka koskevat tullien peruuttamista koskevia hakemuksia, laillisuuteen.

142 Tästä seuraa, että tutkitun valitusperusteen neljäs osa, joka on joka tapauksessa tehoton, on hylättävä.

– Viides osa, joka koskee tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklan rikkomista

143 Tullikoodeksikomitean työjärjestyksen 4 artiklassa säädetään muun muassa, että sellaisia toimenpiteitä koskevat ehdotukset, joista pyydetään komitealta lausuntoa, ja kaikki muut valmisteluasiakirjat toimitetaan komitean jäsenille yleensä 14 kalenteripäivää ennen kokouspäivää, ja kyseistä määräaikaa voidaan kiireellisissä tapauksissa lyhentää viiteen kalenteripäivään ja äärimmäisen kiireellisissä tapauksissa vielä sitäkin enemmän.

144 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 79 kohdassa perustellusti katsonut, että kyseisessä säännöksessä vahvistetun säännön tarkoituksena on huolehtia tullikoodeksikomitean sisäisestä toiminnasta sen jäsenten oikeuksia kunnioittaen.

145 Se on huomauttanut tämän jälkeen, etteivät luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voi vedota tämän säännön väitettyyn rikkomiseen, koska sitä ei ole tarkoitettu yksityisten oikeussubjektien suojelemiseen (ks. vastaavasti asia C-69/89, Nakajima v. neuvosto, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. I-2069, 49 ja 50 kohta).

146 Varsinkin sen jälkeen, kun se on lisäksi todennut, että asiantuntijaryhmä ei ollut sääntelykomitea ja myös että kantaja oli kolmas osapuoli, se hylkäsi perustellusti sen oikeuskäytännön soveltamisen, joka seuraa jäsenvaltion nostaman kanteen johdosta edellä mainitussa asiassa Saksa vastaan komissio annetusta tuomiosta, jossa oli kyse pysyvästä rakennusalan komiteasta, johon kuuluu kunkin jäsenvaltion nimeämät edustajat, ja jolla kumottiin riidanalainen päätös siitä syystä, ettei mainitun komitean työjärjestyksessä vahvistettua määräaikaa asiakirjojen lähettämiselle kyseisen komitean jäsenille ollut noudatettu.

147 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä myöskään, kun se ei ole analogisesti soveltanut oikeuskäytäntöä, joka seuraa edellä mainitussa asiassa komissio vastaan BASF ym. annetusta tuomiosta, joka annettiin kyseisenä ajankohtana voimassa olleen komission työjärjestyksen 12 artiklan ensimmäisen kohdan osalta, jonka perusteella komission yhteisessä istunnossa tai kirjallisella menettelyllä hyväksymät säädökset oli varmennettava todistusvoimaisella kielellä tai todistusvoimaisilla kielillä puheenjohtajan ja pääsihteerin allekirjoituksilla.

148 Kyseisessä asiassa annetun tuomion 75–78 kohdassa näet yhteisöjen tuomioistuin hyväksyi oikeushenkilön esittämän valitusperusteen, joka koski työjärjestyksen 12 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista, sillä perusteella – jota ei voida soveltaa käsiteltävänä olevaan asiaan – että kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla toimien todistusvoimaisiksi saattamisella pyrittiin takaamaan oikeusvarmuus vahvistamalla kollegion hyväksymän tekstin sanamuoto kaikilla todistusvoimaisilla kielillä ja että mainittu todistusvoimaiseksi saattaminen oli näin ollen olennainen menettelymääräys.

149 Tämän perusteella tutkitun valitusperusteen viides osa on hylättävä.

150 Edellä olevasta seuraa, että tämä valitusperuste itsessään on hylättävä kokonaisuudessaan.

Valitusperuste, joka koskee tullikoodeksin 239 artiklan virheellistä soveltamista

Asianosaisten lausumat

– Valittajan väitteet

151 Valittajan mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tulkinnut virheellisesti tullikoodeksin 239 artiklaa, kun se on todennut, ettei ilmeisen laiminlyönnin puuttumista koskeva edellytys ollut täyttynyt.

152 Valittajan valitusperuste jakautuu kolmeen osaan.

153 Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa CMF moittii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on viittaamalla asiassa T-104/02, Gondrand Frères vastaan komissio, 21.9.2004 antamaansa tuomioon (Kok. 2004, s. II-3211, 66 kohta) katsonut virheellisesti, ettei asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta aiheudu merkittäviä tulkintavaikeuksia, koska kyseinen säännös on otettu käyttöön, jotta voidaan torjua riski polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertämisestä käyttämällä kolmikantaisia tuontikanavia, ja siitä seuraa, että kiertämisen riskin oletetaan olevan olemassa silloin, kun tuottaja tai viejä ei ole laskuttanut tuonteja suoraan riippumattomalta tuojalta.

154 Asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa ei kuitenkaan CMF:n mukaan määrätä paljoustullista silloin, kun kiertämisen riski on olemassa. Jos ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi tulkinnut kyseistä säännöstä saman asetuksen 39 perustelukappaleen yhteydessä (ks. tämän tuomion 40 kohta), se olisi CMF:n mukaan tullut siihen lopputulokseen, että paljoustullia on maksettava ainoastaan silloin, kun kiertäminen on näytetty toteen.

155 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinta osoittaa valittajan mukaan, että kyseistä säännöstä oli monimutkaista tulkita.

156 Valittaja arvostelee valitusperusteen toisessa osassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on katsonut, ettei valittaja voinut vapautua vastuustaan tulliasioitsijoidensa tekemien virheiden vuoksi ja että sillä oli riittävästi kokemusta kyseisellä alalla.

157 Se väittää, että tulliasioitsijoiden ammatillinen vastuu on tunnustettu yhteisön oikeudessa (yhdistetyt asiat 98/83 ja 230/83, Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3763, 16 kohta).

158 Se väittää lisäksi oman alalta hankkimansa kokemuksen osalta, että se on kemiallisten tuotteiden ja maataloustarvikkeiden, erityisesti typpiliuoksen, tukkukauppias ja että se tämän johdosta ostaa usein asetuksessa N:o 3319/94 tarkoitettuja tuotteita, jotka ovat hyvin usein peräisin Puolasta ja Liettuasta.

159 Tämä ei kuitenkaan sen mukaan merkitse sitä, että se olisi erikoistunut näiden tuotteiden tullausmenettelyihin Ranskassa. Se turvautuu nimenomaan ranskalaisiin tulliasiantuntijoihin monitahoisten tullausmuodollisuuksien täyttämiseksi.

160 Se voidaan siis määritellä kokeneeksi taloudelliseksi toimijaksi typpiliuosten tuonnin ja viennin alalla, mutta ei kokeneeksi toimijaksi tullaustoimien alalla.

161 Tulliasioitsijoiden tekemät virheet eivät siis sen mukaan johda sen vastuun syntymiseen.

162 CMF väittää valitusperusteen kolmannessa osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tosiseikkoja koskevan virheellisen tulkinnan perusteella arvioinut väärin, että valittajan toiminta ei ollut ollut riittävän huolellista.

163 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 143 ja 144 kohdassa katsonut sen mukaan virheellisesti, ettei se ollut pyytänyt tulliasioitsijoiltaan lainkaan neuvoja ja että se oli tehnyt virheitä laskujensa laatimisessa.

164 Valittaja korostaa, että se on 7.3.2000 päivätyllä kirjeellä pyytänyt Ranskan tulliviranomaisilta selvennyksiä asetuksen N:o 3319/94 osalta.

165 Laskutusvirheet, joihin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin valittajan mukaan viittaa yleistä sanamuotoa käyttäen, koskivat sitä paitsi tosiasiassa ainoastaan asiaa T-134/03 ja lisäksi vain yhtä tässä asiassa kyseessä olleista lasteista.

166 Ensimmäinen tehdyistä kahdesta virheestä, jotka on oikaistu nopeasti, muodostui valittajan mukaan laskuttamisesta dollarien sijasta Ranskan frangeina ja jälkimmäinen lastauksesta aiheutuneiden asiamiehen kulujen kirjanpitoon merkitsemättä jättämisestä.

167 Tällaiset virheet kuuluvat valittajan mukaan tämäntyyppisiin toimiin normaalisti liittyviin kaupallisiin epävarmuustekijöihin. Niiden ei voida katsoa merkitsevän sitä, ettei valittaja ole ollut huolellinen.

– Komission väitteet

168 Komissio katsoo, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ole tehnyt arviointivirhettä, kun se on katsonut, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta ei aiheutunut merkittäviä tulkintavaikeuksia. Kyseisessä säännöksessä ei näet ole sellaista subjektiivista tekijää, joka edellyttäisi kyseisen toimijan tahdon tutkimista. Sen soveltaminen edellyttää ainoastaan sitä, että siinä vahvistetut kaksi objektiivista edellytystä täyttyvät.

169 Siltä osin kuin on kyse valittajan tulliasioitsijoidensa vastuulle panemista virheistä, komissio väittää, että näiden mahdollinen vastuu ei sulje pois vastuuta, joka on valittajalla, jonka on otettava mainittu vastuu tarvittaessa omalle osalleen.

170 Toimijan alalla hankkiman kokemuksen osalta komissio väittää, ettei sitä ole arvioitava toimijan tullausmenettelyistä hankkiman kokemuksen perusteella vaan sen tuontiin ja vientiin liittyvässä liiketoiminnassa hankkiman kokemuksen perusteella (asia C-48/98, Söhl & Söhlke, tuomio 11.11.1999, Kok. 1999, s. I-7877, 57 kohta).

171 CMF:n huolellisuutta koskevan kysymyksen osalta komissio huomauttaa aluksi, että CMF on pyytänyt selvennyksiä kansallisilta viranomaisilta käsiteltävänä olevan asian tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen.

172 Se väittää tämän jälkeen, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laskutusvirheistä tekemän arvioinnin riitauttamista voida ottaa tutkittavaksi, koska sillä

kyseenalaistetaan tosiseikkojen arviointi, joka ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi yhteisöjen tuomioistuimen muutoksenhaun yhteydessä harjoittaman valvonnan piiriin, lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty selvitys on otettu huomioon vääristyneellä tavalla.

173 Riitauttaminen koskee komission mukaan joka tapauksessa vain osaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tutkimista tosiseikoista. Tämä ei kuitenkaan muuta sitä, että valittaja on lisäksi antanut tulliasioitsijoilleen tarkkoja ohjeita, joita ei kuitenkaan voitu noudattaa, ja että se on pyytänyt kansallisilta viranomaisilta selvennyksiä myöhässä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

174 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 135 kohdassa nimenomaan huomauttanut, että arvioitaessa sitä, onko kyseessä tullikoodeksin 239 artiklassa tarkoitettu ilmeinen laiminlyönti, on otettava huomioon etenkin niiden säännösten monitahoisuus, joiden noudattamatta jättäminen on johtanut tullivelan syntymiseen, sekä toimijan kokemus alalta ja hänen huolellisuutensa (em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 56 kohta ja asia C-156/00, Alankomaat v. komissio, tuomio 13.3.2003, Kok. 2003, s. I-2527, 92 kohta).

175 Se on myös perustellusti huomauttanut saman tuomion 136 kohdassa, että tuonti- tai vientitullien palauttaminen tai peruuttaminen, johon voidaan ryhtyä vain tiettyjen edellytysten täyttyessä ja nimenomaisesti säädetyissä tilanteissa, muodostaa poikkeuksen tavanomaiseen tuonti- ja vientimenettelyyn, joten säännöksiä, joissa säädetään tällaisesta palauttamisesta tai peruuttamisesta, on tulkittava suppeasti (em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 52 kohta).

– Ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan monitahoisuutta

176 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 137 kohdassa edellä mainitussa asiassa Gondrand Frères vastaan komissio antamaansa tuomioon (66 kohta) viitaten, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisesta alakohdasta ei aiheudu merkittäviä tulkintavaikeuksia.

177 Näin tehdessään se luonnehti oikeudellisesti tosiseikkoja määrittääkseen, voitiinko kyseistä tullilainsäädäntöä pitää tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisen kannalta "monitahoisena" (ks. vastaavasti asia C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel ja Commonfood v. komissio, tuomio 3.3.2005, Kok. 2005, s. I-1751, 42 ja 43 kohta).

178 Tältä osin on todettava, että asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan perusteella paljoustullin määräämisen ainoana edellytyksenä ovat nyt epäsuoran laskutuksen olemassaolo ja ZAP:n tuotteen maahantuonti.

179 Siinä ei tämän lisäksi edellytetä sen osoittamista, että toimija on halunnut kiertää polkumyyntitullin.

180 Asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleella ei aseteta tätä jälkimmäistä toteamusta kyseenalaiseksi. Siinä todetaan tavoitteena olevan "välttää" polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden kiertäminen. Tämä aikomus on selvästi yleinen estämistä koskeva tavoite eikä tavoite, joka koskee polkumyyntitullin määräämistä toteennäytettyjen kiertämistilanteiden osalta.

181 Kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että siltä osin kuin asetuksen N:o 3319/94 1 artiklan 3 kohdan toisella alakohdalla on ymmärrettävä pyrittävän siihen, että voidaan "torjua riski – – kiertämisestä", siitä ei aiheudu merkittäviä tulkintavaikeuksia, se ei siis tehnyt virhettä luonnehtiessaan oikeudellisesti seikkoja, jotka voivat muodostaa yhden tullikoodeksin 239 artiklan soveltamisedellytyksistä.

182 Tästä seuraa, että tutkitun valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.

– Toinen osa, joka koskee yhtäältä vastuusta vapauttamisen poissulkemista tulliasioitsijoiden tekemien virheiden vuoksi ja toisaalta valittajan kyseisellä alalla hankkiman riittävän kokemuksen huomioon ottamista

183 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 139 kohdassa, ettei kantaja voinut vapautua omasta vastuustaan vetoamalla asioitsijoidensa virheeseen, olipa sellaista tosiasiassa tapahtunut tai ei.

184 Tältä osin on huomautettava, että tullikoodeksin 5 artiklan 2 kohdan mukaan tullilainsäädännössä säädettyjen toimien ja menettelyjen suorittamiseksi toimijan edustus voi olla joko suoraa, silloin kun edustaja toimii toimijan nimissä ja lukuun, tai välillistä, silloin kun edustaja toimii omissa nimissään mutta toisen lukuun.

185 Lisäksi on korostettava seuraavaa:

– tullikoodeksin 4 artiklan 18 kohdan mukaan tavaranhaltijalla tarkoitetaan henkilöä, joka tekee tulli-ilmoituksen omissa nimissään tai jonka nimissä tulli-ilmoitus tehdään, ja

– saman koodeksin 201 artiklan 3 kohdan mukaan tullivelan velallisena on tavaranhaltija ja välillisessä edustuksessa myös henkilö, jonka puolesta tulli-ilmoitus tehdään.

186 Näin mieliin palautetuista säännöksistä seuraa, että toimija, joka käyttää tulliasioitsijaa – riippumatta siitä, onko kyse suorasta vai välillisestä edustuksesta – on joka tapauksessa tullivelan velallinen tulliviranomaisiin nähden.

187 Tämän perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt mitään oikeudellista virhettä, kun se on katsonut, ettei kantaja ollut voinut mitenkään vapautua vastuusta siitä syystä, että sen tulliasioitsijat olivat mahdollisesti tehneet virheitä, koska näille mahdollisesti syntyneellä vastuulla CMF:ään nähden on merkitystä vain niiden sopimussuhteissa CMF:n kanssa.

188 Siltä osin kuin on kyse toimijan alalta hankkimaan kokemukseen liittyvästä edellytyksestä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 140 kohdassa perustellusti huomauttanut, että on tutkittava, onko kyseessä sellainen taloudellinen toimija, jonka liiketoiminta muodostuu olennaisilta osiltaan tuonti- ja vientitoimista, ja onko hän jo hankkinut jonkin verran kokemusta näissä toimissa (em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 57 kohta).

189 Sen jälkeen kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on saman tuomion 141 kohdassa todennut, että kantaja itse myöntää omaavansa jonkin verran kokemusta asetuksessa N:o 3319/94 tarkoitettujen typpipitoisten tuotteiden tuontitoimista – minkä valittaja lisäksi vahvistaa valituksessaan (ks. tämän tuomion 160 kohta) – se on siis perustellusti päätellyt, että komissio saattoi katsoa, että kantajalla oli vaadittu kokemus alalta.

190 Tästä seuraa, että tutkitun valitusperusteen toinen osa on hylättävä.

– Kolmas osa, joka koskee toimijan huolellisuuteen liittyvän edellytyksen tutkimisessa tehtyä virhettä

191 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 142 kohdassa huomauttanut, että silloin, kun toimija on epävarma siitä, kuinka sellaisia säännöksiä on tarkkaan ottaen sovellettava, joiden noudattamatta jättäminen voi johtaa tullivelan syntymiseen, sen on pyydettävä lisätietoja ja hankittava kaikki mahdollinen selvitys, jottei se riko kyseisiä säännöksiä (em. asia Söhl & Söhlke, tuomion 58 kohta).

192 Se on tämän jälkeen korostanut saman tuomion 143 kohdassa, että vaikka kantaja vetoaa vaikeuksiin asetuksen N:o 3319/94 soveltamisessa, se ei ainoastaan ole jättänyt pyytämättä tulliasioitsijoiltaan neuvoja vaan on jopa toimittanut niille hyvin täsmällisiä ohjeita.

193 Se on todennut valituksenalaisen tuomion 144 kohdassa vielä seuraavaa: "Lisäksi kantajan laskujensa laatimisessa tekemät virheet puhuvat myös [sen huolimattomuuden] puolesta."

194 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 146 kohdassa päätellyt, että kantajan toimintaa kyseessä olevien toimien aikana ei voida pitää riittävän huolellisena.

195 Tältä osin on aluksi huomautettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin tehdessään luonnehtinut oikeudellisesti tosiseikkoja ratkaistakseen, oliko "huolellisuutta" koskeva edellytys täyttynyt (ks. vastaavasti em. asia Biegi Nahrungsmittel ja Commonfood v. komissio, tuomion 42 ja 43 kohta). Näin ollen toisin kuin komissio väittää, laskutuksen virheitä koskeva valittajan riitauttaminen voidaan ottaa tutkittavaksi.

196 On kuitenkin huomattava, että esitettyä päätelmää oli jo riittävästi perusteltu toteamuksella, jonka mukaan CMF ei ollut pyytänyt kaikkia lisätietoja eikä hankkinut kaikkea selvitystä, joista olisi ollut hyötyä kyseisten tullaustoimien kannalta, vaikka se väitti asetuksen N:o 3319/94 olevan "monitahoinen".

197 Kun näet otetaan huomioon kyseisen asetuksen 1 artiklan 3 kohdan toinen alakohta, valittajalla ei voinut olla epäilyjä paljoustullin mahdollisesta soveltamisesta sellaiseen sen itsensä valitsemaan tuontijärjestelyyn, jossa käytetään kahta yhtiötä puolalaisen viejän ja sen itsensä välillä.

198 Näin ollen jos CMF katsoi, että asetuksen N:o 3319/94 39 perustelukappaleessa ilmaistiin yleisen estämistä koskevan tavoitteen sijasta pikemminkin sellainen todellisen kiertämisen toteennäyttämistä koskeva edellytys, joka on lisättävä saman asetuksen 1 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa vahvistettuihin kahteen ainoaan edellytykseen, sen olisi väistämättä pitänyt pyytää lisätietoja ja hankkia kaikki mahdollinen selvitys ennen kyseisiä tullaustoimia eikä vasta vuoden 2000 kuluessa, kuten se on tässä oikeudenkäynnissä todennut.

199 Tästä seuraa, että vaikka valittajan väite, joka koskee laskutusvirheitä, joita ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tarkastellut pikemminkin arviointia koskevina lisäseikkoina, olisi perusteltu, se ei voi johtaa siihen, että valituksenalaisessa tuomiossa tehty päätelmä toimijan huolellisuuteen liittyvän edellytyksen osalta on oikeudellisesti virheellinen.

200 Koska yksikään valitusperuste ei loppujen lopuksi ole perusteltu, valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

201 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 118 artiklan nojalla valitusmenettelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut komission tältä osin esittämien vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Common Market Fertilizers SA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Allekirjoitukset